

KIRÁLY IGNÁCZ

MOZDULATLAN MOZGALOM

A Bokor *mozgalomnak* definiálta magát. Ha ezt úgy értem, hogy kifelé is mozdul és törekszik, aktív és megszólít, környezete számára jel és apostolkodó, akkor ma ez aligha jellemző ránk, mint Bokorra. Millió oka van annak, hogy az értékszempéleti piacon egy vagyunk a sok közül. Infrastruktúra nélküli, jó szándékú emberek, Jézusra figyelő kisközösségeinek hálózata. „Élünk, és dolgozunk a bázison” – írta nekem V. Józsi, amikor a Közös Dolgaink ügyében közelebb szerettem volna csalogatni a győri papokat. Lehet, hogy az ő megállapítása mára szinte a teljes Bokorra is érvényes. Elkötelezett emberek nagy hősiességgel igyekeznek helytállni, vállalásokban és teljesítésekben. Elsorvadt a kifelé irányuló lehetőségek köre, de a befelé meglévők is csúcsra járatott életvitelt jelentenek (család, kisközösségek, egzisztenciális vállalások...). A küldetésbe, apostolkodásba belefáradt ember talán a mindennapi teendőkhöz menti magát...

A Bokor olyan, mint egy tízágú síp. Ágaink személyes kapcsolatainkra épülően „szólnak”, szólogatnak – Bokor-szinten összehangolódásban reménykedve, de az ezért folytatott munkálkodásba

befelé fordítva (vö. KV-választás és -vállalás), ezért áldozatra csak maradék erőből figyelve. Óriási értékeket kaptunk. „Tragikus a mi gazdagságunk” (Illyés Gyula). A húzó, szolgáló emberek már szabad vegyérték nélkül élnek, a kiszolgáltak pedig óvatosan figyelnek, távolságtartással védekeznek, hogy

komfortzónájukat ne zavarja a jézusi alapokra figyelmeztető csilingelés. Aki ezt varjúkárogásnak gondolja, bizonyítsa tényekkel, hogy nem így van! A személyi szabadság mítosza megöli az együvé tartozás életjelenségeit. Három életjelenséget említek, amelyek a közös nevező kérdéscsoportjának ráhangoló alapjai számomra.

a) Személyesen erőforrássá lenni!

Lehetőséget kínálni magunkból! Diagnózison túl a magunk meglátásait nyilvánvalóan képviselni! Túl a problémáink számtalanszor megfogalmazott kötegein, megoldásokat és kezdeményezéseket indítani! Ha a KV ötleteket kér pl. zsinatolási témára, akkor ezt a magam feladataként is kezeljem, akkor is, ha éppen nem vagyok KV-tag! Közösségi megbeszélés tárgya is legyen, ne csak a közösségvezető nyomulása támogassa közös dolgainkat! Mit teszek közös dolgaink

előmozdítása érdekében? Nem jó, ha olyan érzés alakul ki az emberben, hogy ez a Bokor már nem az a Bokor (amelyre én igent mondtam). Kérdés: Otthon vagyok-e a Bokorban? Más lelkiismeretek, irányzatok, mozgalmak egyre nagyobb részben elcsábítanak? Bokros hiányainkat elhúzózással és nem belső neki gyürkőzéssel oldom meg? Á, dehogya! Otthon vagyok, hát hogyne lennék otthon! Lám, elüldögélek a Bokorban és szemlélődöm, tekintetek ide-oda. Dehogya is akarok sebet kapni és sebet adni! Inkább megfontolásra hivatkozva elhalasztom a reflexióim közzé tételét. Sajnos, azonban amiket elhalasztok, rendre el is halnak és nem adok semmit magamból a testvérbaráti közös asztalra. Személyes erőforrásra vonatkozó vágyamat szerényre is fogalmazom, ha már magam sem vagyok nagyon erőforrása másoknak...

b) Értékvédelem a Bokron belül. Nem elég, ha tartalmi és formai örökségünk (a jézusi hármas eszmény és a kisközösség) védelme és továbbgondolása csak szűk köreimben kap hangsúlyt. Dolgozzuk fel választott közösségi témáinkat, és tegyük közzé kv-levlistánkon, a Tájékbán, a Karajban, Koinóniában, az ÉV-ben! Elég nekünk, hogy egy-egy Tájék olyan, mintha az előző lenne átdátumozva? Elég nekünk, hogy a Karaj már csak archív anyag polcainkon, gépeinkben? Jó nekünk, hogy az ÉV-folyóirat főszerkesztője anyagokért, munkatársakért (fordító, sajtófigyelő...) hasztalanul csilingel? (Ha Gr. Bandi kidől, ki folytatja?) „Jézusról hihet bárki bármit, csak az Utat ne tagadja!” – írta Gyurka bácsi. De az ember nem elég önmagában az Úton járásra. Legyünk terjesztői egymás kincseinek! Mindig kincset talált embernek érzem magam, ha véletlenül eljut hozzám valamely testvérbarátom cikke, sikere, öröme... Kérdés: Menedzselem-e társaim kincseit, írásait, publikációit? Egymás megajándékozása nem sorvadhat el „alázatunk, szerénységünk” hamis légkörében!

c) Biztonsági köteléket kell, hogy jelentsünk egymás számára. A 2. 3. 4... generációnak a szükséges és elégséges dolgokban egyet kell érteni. Már amennyiben testvérbarátságainkat igényeljük. Tehát ennek újrafogalmazásához igenis ismernünk kell egymás véleményét a számunkra leglényegesebb dolgokról. Sem a fundamentalista régiségeink pufogtatása, sem az egyéni autonómiáink szentségi rangra emelése nem visz előbbre. KVT találkozóink annyit fog érni, amennyit előzetes zsinatolásban tisztázunk. Generációink szótértése mindannyiunkon fordul. Nem kell bedobni a gyeplőt fiataljaink nyakába, hogy csináljanak, amit akarnak és tudnak: „Ősanyai és ősapai áldásunk rájuk...” Együvé tartozásunkban benne van, hogy ők hozzánk tartoznak, és mi hozzájuk tartozunk. De ez nem automatikus. Személyesen és közösen kell vállalnunk Jézus személyét és Ügyét. Arról zsinatolunk, hogy a beleszületés és ismereti

tartalmaink mellett vannak összetartozásunknak egyéb ismérvei is. Bennünket pl. ne azért tiszteljenek, mert 2. generációs rangidősek vagyunk! Elkötelezettségünk, segítőkészségünk és gyümölcseink adottak, amennyire vannak. A kitartó rendelkezési állományban maradás felajánlása a 2. generációs minimum, amit ki kell fejeznünk: „használatok bennünket abban, amiben használhatóak vagyunk!” Jézusi értékeinket megtartani akaró és továbbfejleszteni akaró mozgalom vagyunk. Reményem szerint... Ehhez azonban el kell mozdulnunk az egymás *mellett* levéstől a testvérbarátságok felé!

*Eljön az idő, hogy berozsdáznak gondolataink,
Eljön az idő, hogy hitelbe sem kellenek szavaink,*

...

*Eljön az idő, hogy nem tudjuk már, mi legyen a tét,
– s mikor kálvária lesz az út az első utcasarokig,
ünneplőbe öltöztet a Vers tetőtől talpig!*

József Attila: Eljön az idő...

KIRÁLY IGNÁCZ

AZ ELLENSÉGSZERETETTŐL A BÉKESSÉGTEREMTÉSIG

Vannak megfogalmazások, melyek akkor is zavaróak, ha tartalmilag ugyanazt értjük rajta, vagy legalábbis az egyetértés érzése van bennünk. Ennek elkerülésére, de legalább csökkentésére, miért ne rendezgessük közös jézusi fogalmainkat úgy, hogy amit tartalmilag gondolunk, valóban azt jelenítsük meg szavainkban is? Közöttünk erőteljes dialógus volt már régebben is, hogy amit kifelé hirdetünk, az magunk között hogyan valósul meg. „Van-e helyem egy erőszakmentességet hirdető, de szellemileg nagyon erőszakos Bokorban?” – kérdezte B. Barna 1996-ban. „Ellentmondást sejték a meghatározás nélkül használt „szellemi erőszak” kifejezése mögött. Nem takaríthatjuk meg magunknak ennek meghatározását” – válaszolta erre Gyurka bácsi. Mi lenne, ha kísérletet tennénk százszorszént fogalmaink meghatározására és eredményeinknek megfelelő további használatára? Most a címben érzékeltetett tartalmak fogalmi csokráról lesz szó. Nézzük meg sokféle nézőpontból, mégis ugyanarról szóló megfogalmazásainkat. „Jól tudjuk, hogy a szelídség nem pusztán a katonai erőszak kérdéskörében fontos parancs... bizonyára igyekszünk békeképítővé lenni mindenhol...” (Sch. Bea, 2012). „A katonaságmegtagadók igenis dicsőséget szereztek a szelíd Jézus ügyének” (Ko. Laci, 2012). „A krisztusi szeretet-eszményt csak a szelídség gyakorlásával s minden erőszakos tett elutasításával... és az erőszakmentesség jézusi eszményéért felemelt szavunkkal” valósíthatjuk meg. (Levél a honv. oktatás tárgyában, 2011). Óvatos célzás is megjelent a

tisztábban fogalmazás érdekében: „Az erőszakmentességet a Bokor kiterjesztette... gondolati síkra is... talán ha át tudnánk fogalmazni „békeképítőteremtésre”...” (Bóta Móni, 2013). Sorolhatnánk a KIO-ból, Gyurka bácsi naplójából, a reflexiós kötetekből, előadásainkból a példákat arra, hogy szinte szinonimaként használjuk az ellenségszeretetet, az erőszakmentességet, a szelídséget és a békeképítőteremtést. Ellenségszeretet (Máté 5,43). Vö.: KIO 445. o. – Az én pozitív viszonyulásom azok felé, akik ártó szándékkal, ellenségesen viselkednek velem szemben. Aki engem nem csupán nem szeret, de ártásomra is van, én azt is szeretni akarom. Egyirányú magatartás, tőlem öfelé. Akkor is, ha van remény a viszonzásra, akkor is, ha nincs. Megbocsátás annak is, aki üldöz (Lukács 23,34). Ez az üldözés szinte szükségszerű nem csupán Jézus, de követői iránt is (János 15,20; Máté 10,23). A boldogmondásokba is bekerült, sőt még érték való imádkozásra is felszólít Jézus. Mindhalálig ki kell tartani, és inkább elmenekülni kell, mintsem erőszakkal válaszolni (Máté 10,23). A kikényszerítésekre túlteljesítéssel válaszolni, tehát nem csupán elviselni, de aktívan visszaszeretni a bántást (Máté 5,40-44).

Erőszakmentesség (Máté 5,39). Vö.: KIO 425. o. – Az én viszonyulásom minden emberhez, minden létezőhöz (?). NEM-et mondván minden erőszakra: mentessé téve magam minden erőszakosságtól. Ennek földi megvalósulását tekintve vannak erősen pesszimista vélemények: „Az erőszakmentes társadalom – úgy tűnik számomra – teljesíthetetlen álm marad...”, de mindezek ellenére a keresztényeknek ezt a végső reményt kell képviselniük. Isten is azon fáradozik, hogy ezt a mi világunkba is behozza” (N. Lohfink). Ismert szerzők erősítik meg a KIO evangéliumi megállapításait (Windass, J. M. Müller). „Talán nem szerencsés ez az erőszakmentesség... mindig elégtelen a negatív meghatározás, mely a szanszkrit ahimsza fordítása” (J. M. Müller). Ezért fordította ezt Gandhi satyagraha-ra, ami az igazsághoz való ragaszkodást jelenti. Szerinte ezt az valósítja meg, aki a „legsatnyább teremtményt is úgy szereti, mint saját magát” (Gandhi). Ebből eredt, hogy a maláriát terjesztő szúnyogok védelmében is szót emelt, amikor nemzetközi akció indult az indiai fertőzésekkel eredő halálozások enyhítésére (Dr. Heiser). Ezt a fogalmat a KIO alapvetően a fizikai erőszakra értette.

Szelídség (Máté 5,5) Vö.: KIO 413. o. – Az én pozitív viszonyulásom mindenki iránt. IGENT mondván egy pozitív magatartási formára. Kovács Tádé négyesfogatai alapján: túlzás: dühösködés, nagyszerűség: szent harag, mérséklet: szelídség, kisserűség: halvérűség. Szándékolt önnevelési irányulás a szent harag és a szelídség felé ajánlott. A szelídség olyan belső békeképítő gyümölcse, amely az